

KATAJANOKAN HAUKKOJEN
20
VUOTISJULKAISU

TOIMITTANUT JUHLATOIMIKUNTA:

Pentti Rautala A. Ruusuvaara
Raf. Dickman Helge Tauriola
Eino Wass

HELSINKI 1949

Juhlivalle seuralle

Kaksikymmentä vuotta on pitkä aika pesäpalloseuran historiassa, sillä siksi nuori tämä urheilumuoto on. Katajanokan Haukat on vanhimpia maamme erikoisseuroja, joiden syntymävuosien välit ovat lyhyet. Mutta ei ainoastaan Haukkojen ikä oikeuta seuraa juhlimaan vaan myös sen saavutukset sekä toiminnan yleinen kiinteys ja vireys. Pesäpalloliitto onnittelee seuran johtomiehiä ja -naisia, tähtijoukkueita ja -pelaajia ja tavallisia rivimiehiä ja -naisia.

Kullervo Pellinen.

Käsipalloilu, *urheilumme kuopus*

Maamme palloilu-urheilun nuorin vesa, käsipalloilu, syntyi taistelujen melskeessä toisen maailmansodan kiirastulessa. Siitäpä lienee käsipalloilumme kumminlahjana saanut taistelunomaisen luonteensa ja kehityksensä.

Vankkakin Suomen Käsipalloliitto perustettiin jo vuonna 1941 saattoi varsinainen säännöllinen kilpailutoiminta alkaa vasta marraskuussa 1942. Tuosta ajankohdasta alkoikin käsipalloilun suurten voittojen sarja. Otteluhallit olivat käytettävissämme, sankat nuorten joukot — sekä neitosia että nuorukaisia, niin tyttöjä kuin poikiakin, vieläpä urheilun "veteraanejakin" - viehättyivät riuskasta ja hauskaasta urheilustamme täyttäen ahdinkoon asti harjoitushuoneistot ja ottelupaikat; yleisönkin valloitimme puolellemme äkkiryynnäköllä, mistä olivat parhaina todisteina Helsingin ja Turun tennishallien täpötäydet katsomot Tätä riemun ja jatkuvien voittojen aikaa jatkui aina kevääseen 1946 jolloin viimeinen säännöllinen sarjakilpailukautemme päättyi. Seurasi takatalvi. Siihen eivät kuitenkaan olleet syypäinä itse käsipalloilijat, vaan heistä täysin riippumattomat tekijät; verkkopallonpelaajat ottivat jälleen kokonaisuudessaan omaan käyttöönsä ja kaikenkarvaiset filmyhtiöt veivät loput. Tuhannet intomieliset nuoret heitettiin säälimättömästi kadulle. Näin urheilun suurvallassa Suomessa! Tänäkin päivänä on tilanne yhtä synkkä. Kukaan, eivät edes urheilumiehet — joko kilpailun pelosta taikka täysin käsittämättömästä kylmyydestä ja välinpitämättömyydestä — ole halunneet ojentaa meille auttavaa kättään, vaikka pyyntömme ovatkin naurettavan vaatimattomat. Näin Olympialaisten isäntämaassa Suomessa! Kun ajanjakso vuodesta 1942 vuoteen 1946 käsitti taistelun kohti käsipalloilun yhä suurempaa levinneisyyttä, sekä teknillistä että taktillista taitoa ja urheilullista täydellisyyttä, olemme siitä lähtien jo lähes kolmen vuoden ajan saaneet yhtämittaisesti kamppailla ulkoisia vaikeuksia ja vastuksia vastaan olemassaolomme puolesta.

Hellittämättömän taistelun hetkistä, yhä uusien vastuksien ja vaikeuksien kasautumisesta huolimatta ovat nämä viimeiset taisteluvuotemme kuitenkin olleet yhtä syhädyttäviä kuin ensimmäisetkin, jolloin menestys kruunasi ponnistuksemme ja jolloin voitto seurasi aseitamme ja lippuamme. Tämä ehkä yllättävä väittämäni johtuu siitä yksinkertaisesta tosiasiasta, että juuri näinä ahdistuksemme ja "sorrin" vuosina käsipalloilumme on osoittanut elinkelpoisuutensa, Ilmiömäisen elinvoimansa ja siten myöskin elämisen oikeutensa. Voimme ylväästi kysyä, olisiko jokin muu urheilumuoto pystynyt antamaan samanlaisen näytteen elinvoimastaan, sitkeydestään ja sisustaan? Vilpittömän vakaumuksen varmuudella voimme vastata: "Tuskinpa." Sillä yhä jatkuvasti parveilevat taajat nuorten joukot lippumme alla, yhä taistelee ja iskee Suomen käsipalloilu ulkomaisillakin areenoilla, eikä yleisökään ole meitä hyljännyt. Ja mikä ihmeellisintä: lakkaamatta vetää veri yhä uusia nuoria tämän ahdistetun urheilun syliin. Ylevämpää ylistyslaulua ei voida sepittää jonkin urheilumuodon kunniaksi, suurempaa tunnustusta ei voida antaa jonkin urheilumuodon elinvoimasta, urheilullisesta suuruudesta ja elämisen oikeudesta kuin se, mikä sisältyy edellä esitettyihin toteamuksiin. Niistä pulppuaa urheilumuotomme ihanteellisuus ja niistä henkii lempilapsemme kuolemattomuus ...

Katajanokan Haukat kuuluu niihin uskon, toivon ja ihanteellisuuden elähdyttämiin todellisiin urheiluseuroihin, jotka eivät säily vaikeuksia eivätkä kaiha ponnistuksia, vaan jotka oikeuteen uskoen ja tulevaisuuteen luottaen taistelevat asettamiensa ylevien päämäärien puolesta. Siksi pä haluankin erityisellä sydämen lämmöllä ja vilpittömyydellä kiittää juhlivia Katajanokan Haukkoja urheilun ja erityisesti käsipallourheilun hyväksi suorittamastaan työstä ja uurastuksesta toivottaen samalla mitä parhaita jatkuvaa onnea ja menestystä urheilun jalossa palveluksessa maamme ja sen nuorison hyväksi.

Martti Marttinen.

Haukkojen naisten käsipallojoukkue v. 1948.

Eino Soinamo

Synt. 13. 8. 1905 Kaat. 30. 1. 1943

Leo Saarinen

Synt. 9. 9. 1910 Kaat. 26. 2. 1940

Kaakossa punoitti taivaanranta. Isänmaa oli kutsunut poikiaan. 10 vuotta alaisemmin seuransa perustaneet nuorukaiset olivat varttuneet parhaaseen miehuusikänsä. Tinkimättä astuivat pojat "kiilaan" ottelussa, jossa eivät mitalit ja pokaalit olleet panoksena, vaan Isänmaan ja kotiemme vapaus. Ensi pelivuorosta loppuvihellykseen saakka, täytti jokainen tehtävänsä. Pelin päätyttyä todettiin, että usea lupaava nuorukainen oli pelannut viimeisen ottelunsa ja Te kaksi, Eino Soinamo ja Leo Kullervo Saarinen, olitte jättäneet seuran johtoon vaikeasti täytettävän aukon. Samalla palavalla innolla ja velvollisuudentunnolla, olla toimitte alkuvaikeuksiensa kanssa kampailevan seuranne hyväksi, panitte viimeiseen peliin korkeimman panoksenne — elämänne.

Olkoon Teidän esimerkkinne meille Haukoille ja meidän jälkeen tuleville Haukkapolville johtotähtenä tarkoituksiemme saavuttamiseksi, fyysillisen kunnan ja henkisten ominaisuuksien kehittäminen kansamme keskuudessa.

Aulis Ruusuvaara.

Katajanokan Haukat ry.

HELSINKI SILTASAARENKATU 18. C 25.

PESÄPALLOILUA • KÄSIPALLOILUA

Osastot

Miehet, ohj. Eino Ojanen
Naiset ” E. Katainen

Miehet, ohj. Pertti Koponen
Naiset, ” Sigrid Lanne

Pojat alle 16 v. ohj. A, Ruusuvaara
Tytöt ” 16 v. ” Pirkko Talpio

Johtokunta

Ruusuvaara puh.joht.
O. Virtanen sihteeri
F. Dickman
E. Ojanen
J. Varhento

R. Launonen varapuh.joht.
Irma Virtanen rah.hoitaja
P. Jäske
R. Saarinen
Greta Westerling

Katsaus

KATAJANOKAN HAUKAT r.y. toimintaan

kahden vuosikymmenen aikana

Esihistoriallista taustaa.

20-luvulla asui Katajanokalla legio, välittömästi ennen ensimmäistä maailmansotaa ja sen kestäessäkin syntyneitä, polvihousuisia poikia. Suomen olympiajoukkueen voimakas panos Antwerpenin ja Pariisin kisoissa ei sivunnut näitä poikia, tekemättä heihin syvän vaikutuksen. Kukin löysi taipumustensa mukaisen sankarin, nimissä sellaisissa, kuin Nurmi, Ritola, Myyrä, Tuulos ja Stenroos.

Kaduilla vetelehtiminen ja koirankujeiden keksiminen, jätettiin sikseen. Urheilu valloitti poikien mielen. Rakentamattomalla alueella Katajanokan eteläosassa harjoitettiin kaikkia urheilumuotoja. Kortteli haastoi toisen jaloon kilpaan, jossa käytiin ankaraa kamppailua oman korttelin puolesta. Kaikki siihen aikaan käytössä olleet pallopelit, kuuluivat myös ohjelmaan.

Amsterdamin kisavuonna 1928, olivat polvihousut jo vaihtuneet pitkiksi housuiksi. Epätasainen, nimenomaan pallopelejä varten vähemmän sopiva harjoitusalue, ei enään tyydyttänyt poikia, joita "pesäpallokärpänen" oli purrut ja jotka säännöllisesti päivätoihujensa jälkeen uurastivat pallojen ja mailojen kimpussa. Hakeuduttiin tasaisemmalle ja paremmalle kentälle.

Kaisaniemi täytti loistavasti edellä mainitut vaatimukset ja sijaitsi sopivan matkan päässä, joten siitä tuli pojille toinen "koti". Kaisaniemen kenttää hallitsi siihen aikaan kuitenkin kaksi "suurta", nimittäin HPL ja PT. Kentällä saadut kokemukset johtivatkin toteamukseen, että oman rekisteröidyn seuran perustaminen, ennen seuraavaa kessää, oli välttämätöntä. Asiaa valmisteltiin pitkin syksyä ja seuraavan vuoden helmikuussa saatiin asia päätökseen.

Seuran perustaminen.

Algot Fabritius, nyk. Hirvensuo, kutsui pojat luokseen helmikuun 24 p:ksi 1929 perustavaan kokoukseen. Kutsua noudattivatkin Pentti Rautala, Helge Tiits. nyk. Tauriola, Eino Soinamo, Sulo Koskinen, Hermanni Kainulainen, Yrjö Roine, Reino Nikander ja Erkki Valve. Tilaisuuteen oli lisäksi kutsuttu vääpeli Alfons Österman, joka oli lupautunut perustettavan seuran puheenjohtajaksi. Alustavan keskustelun jälkeen päätettiin perustaa urheiluseura, jonka nimeksi hyväksyttiin, useista ehdolla olevista. Katajanokan Haukat. Seuran puheenjohtajaksi valittiin Alfons Österman ja johtokuntaan Algot Hirvensuo toimimaan vara-puheenjohtajana, Eino Soinamo sihteerinä, Pentti Rautala rahastonhoitajana ja Helge Tauriola sekä Reino Nikander varsinaisina jäseninä. Johtokuntaa veloitettiin viipymättä ryhtymään toimenpiteisiin seuran rekisteröimiseksi ja sen liittämiseksi Suomen Voimistelu- ja Urheiluliittoon.

Maaliskuun 9 p:nä 1929 Sosiaaliministeriö hyväksyi seuran merkittäväksi yhdistysrekisteriin ja sitä seuraavan huhtikuun 10 p:nä SVUL merkitsi seuran luetteloihinsa pesäpallojaoston ja urheilujaoston jäsen seurana. Näin päästiin viralliseen alkuun.

Seuran sisäinen järjestely ja johto.

Katajanokan Haukat r.y:n tarkoitus on: — edistää palloilua y.m. sopivia urheilulajeja, innostuttamalla jäseniksi kirjoittautuneita ja muitakin henkilöitä urheiluharjoituksiin ja toimimaan seuran päämäärien hyväksi. — työskennellä puhtaan toverihengen juurruttamiseksi jäseniinsä, — toimeenpanna toimintansa tukemiseksi näytöksiä, juhlia ja kilpailuja — sekä kaikilla muilla hyväksyttävillä tavoilla toimia tarkoituksensa toteuttamiseksi.

Seuran jäseneksi voidaan hyväksyä johtokunnan yksimielisellä päätöksellä, jokainen hyvämaineinen henkilö, joka suorittaa säädetyt jäsenmaksun.

AULIS RUUSUVAARA

*puheenjohtaja 1933-35
ja vuodesta 1947 lähtien*

Vuosikokous, jonka äänestyksiin ja päätöksiin jokainen jäsenmaksunsa suorittanut seuran jäsen saa osallistua, valitsee vuodeksi kerrallaan puheenjohtajan ja johtokunnan hoitamaan seuran toimintaa, tilintarkastajat, harjoitusten ohjaajat ja tarpeelliset toimikunnat. Päätökset tehdään yksinkertaisella ääntenenemmistöllä, paitsi puheenjohtajan vaali, joka suoritetaan suljetuin lipuin.

Johtokunnissaan on Haukoilla, sen ensimmäisestä johtokunnasta lähtien, ollut onni omata henkilöitä, jotka aikaansa ja vaivojansa säästämättä, ovat työskennelleet seuransa hyväksi. Johtavana periaatteena vaalia suoritettaessa onkin pidetty asianomaisen osoittamaa innostusta ja halua seuran toimintaan. Vuosikertomuksia selaillessa huomaakin, että monet johtokuntien jäsenet ovat sitkeästi olleet mukana vuodesta vuoteen. Aivan oman lukunsa ansaitsee Eino Soinamo, joka seuran perustamisesta sankarikuolemaansa saakka vuonna 1943, antaumuksella ja tunnontarkasti hoiti tehtäviään, joko seuran puheenjohtajana tai sihteerinä.

AULIS MAKKONEN
puheenjohtaja 1936-46

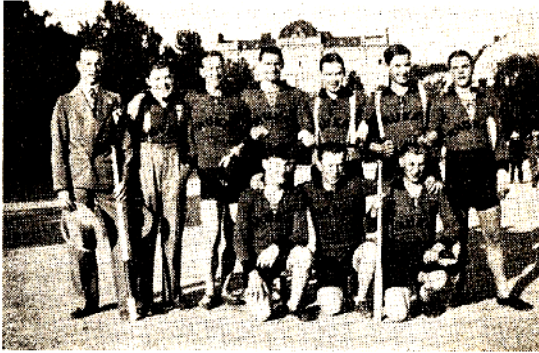
Seuran puheenjohtajina ovat kuluneen 20-vuotikauden aikana toimineet vuosina 1929—1930 Alfons Österman, 1951—1932 Eino Soinamo, 1936—1946 Aulis Makkonen, 1933—1935 ja vuodesta 1947 lähtien Aulis Ruusuvaara. Sihteerintehtävät ovat niinkään olleet vain neljän miehen käsissä. Vuosina 1929—1930 ja 1933—1943 Eino Soinamo, 1931—1952 Helge Tauriola, 1945—1946 Reino Launonen ja 1947 lähtien Olavi Virtanen.

Edellä mainittujen lisäksi ovat Algot Hirvensuo monivuotisena varapuheenjohtajana, Sulo Koskinen, Greta Westerling, Leo Saarinen, jonka elämänlanka katkesi Viipurinlahdella 1940, Pentti Rautala ja Jussi Varhento, olleet uskollisimmat johtokuntien jäsenet. Lukuisissa huvii- ynnä muissa toimikunnissa ovat Helga Vento, Henny Sund, Eino Wass ja Hemmi Kainulainen kiitettävästi uurastaneet Haukkojen hyväksi.

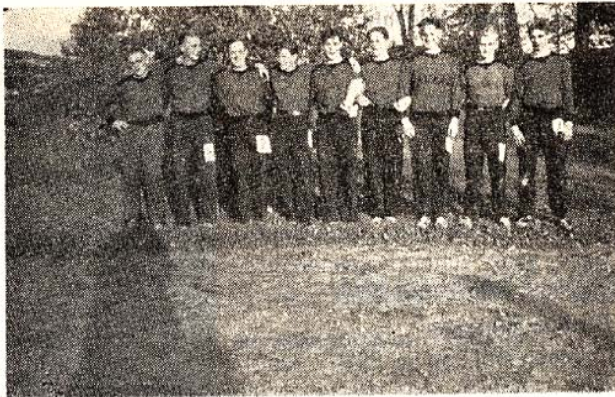
Liikunnallinen toiminta.

Seuran perustajien ja välittömästi perustamisen jälkeen seuraan liittyneiden poikien harrastuspiiriin, kuuluivat melkein kaikki urheilumuodot. Alkuvuosina oli ohjelmassa virallisesti pesäpalloilu ja yleisurheilu. Jäsentenväliset yleisurheilumestaruuskilpailut kuuluivat ohjelmaan. Jalkapallossa pelattiin ystävyyssotteluja, joista mainittakoon 3-2 voitto Malmin Ponnistajista, isäntäseuran 5-vuotisjuhlakilpailuissa 1929. Pesäpallo astui kuitenkin ennen pitkään etusijalle ja kun SVUL:n jaostot vuonna 1931 muodostettiin erikoisliitoiksi, ilmoittautuivat Haukat vain Pesäpalloliittoon.

Pesäpalloliiton ja SVUL:n Helsingin piirin pesäpallojaoston järjestämiin sarjoihin, ovat Haukat osallistuneet vuosittain. Sitkeästi yritettiin vuodesta vuoteen, kunnes viidentenä toimintakesänä vuonna 1933, ponnistukset palkittiin ensimmäisellä mestaruudella. Haukkojen edustusjoukkue, jossa pelasivat Antti Kanerva, Pentti Rautala, Leo Saarinen, Algot Hirvensuo, Olavi Pekkarinen. Aulis Ruusuvaara, Rainer Grönholm, Hermanni Kainulainen ja Helge Tauriola, voitti silloin Uudenmaan alueen mestaruuden.

*Haukkojen ensimmäinen edustusjoukkue Kaisaniemessä kesällä 1929.
Pelaajat vas.: Tauriola, Hirvensuo, Rautala, Wass, Kanerva, Grönholm. Ed.
polv. Saarinen, Kainulainen, Soinamo. Äär. vas. huoltaja Palmroos.*

**Valtakunnan
mestarit
v. 1937**

Kolme seuraavaa vuotta kului taas keskinkertaisena menestyksellä, kunnes v. 1957 pelattiin siihen mennessä kunniakkain pelikausi. 25:sta virallisesta ottelusta edustusjoukkue voitti 22. Ainoa tappio kärsittiin HPL:ää vastaan Helsingin piirin A-sarjassa,

jossa Haukat sijoituivat toiseksi. Aluemestaruuskilpi koristi toistamiseen vuodeksi eteenpäin palkintohyllyä. Samalle paikalle nostettiin myös pokaali Valtakunnan mestaruudesta. Kiinnitykset "Pikkumailaan" ja Hopeapalloon" lisäsivät kokoelmaa. Joukkue nousi seuraavaksi vuodeksi Suur-sarjaan, jonka nimisenä senaikainen mestaruus-sarja pelattiin.

Uudenmaan alueen loppuselvittely tapahtui RPL:ää vastaan, ottelulla kummankin paikkakunnalla. Riihimäellä voittivat Haukat 12-8 ja Helsingissä 9-5. Vuoden 1937 aluemestarit: Olavi Pekkarinen, Eino Kampuri, D. Mäkelä, U. Tukiainen, Esa Mantere. E. Airanne, Reino Launonen, Sakari Saressalo ja Leo Saarinen. Valtakunnan mestaruudesta pelattaessa, joka samalla oli karsinta suur-sarjaan pääsystä, oli maa jaettu kahteen lohkoon. Lännen "markkinat" suoritettiin Toijalassa vastustajina isäntäseura TPV sekä Porin Pallo-Veikot ja Vimpeli. Haukat voittivat "markkinat" ja loppuottelu idän voittajaa. Myllykoskea vastaan, saatiin pelata kotona Hesperiasa. MyKv havisi kireän ja tasaväkisen ottelun tuloksella 7-5.

Valtakunnan mestarit samat kuin edellä mainitut aluemestariinkin, lukuun ottamatta U. Mäkelää, jonka tilalla pelasi Vilho Jäderholm.

Seuraavana vuonna, eli 1958, tuotti Haukkojen naisjoukkue, joka vuodesta 1952 lähtien oli tarmolla pyrkinyt huipulle, seuralle ensimmäisen Suomen Mestaruuden. Jo neljänä edellisenä vuotena, oli joukkue voittanut sekä. Helsingin piirin, että Uudenmaan alueen mestaruudet, mutta tie oli noussut pystyyn Tampereella, jossa väkivahvat Pyrinnettäret kerta kerran jälkeen aiheuttivat joukkueelle karvaan tappion.

Sarja alkoi 20. 6. 58 Helsingissä. Piirinmestaruus saavutettiin viidennen kerran. Kun RPL luovutti ottelutta/oli aluemestaruus selvä ja tie jatkoon avoinna. Lännessä olivat Salon Viesti, joka voitettiin Salossa 11-2 ja Valkeakosken Haka, joka voitettiin Valkeakoskella 17-4, saavuttaneet omien alueittensa mestaruudet; Loppuottelut suoritettiin Lahdessa 18. 9. 58. Vastustajiksi olivat selviytyneet LMV ja PP Pieksämäeltä. Ottelut suoritettiin kaikki samana päivänä ja illalla matkusti ylen onnellinen mestariyhdeksikkö, Kaarina Koskinen, Suoma Kutila, Liisa Tiusanen, Henny Sund, Helga Vento, Ann-Mari Sundström, Armi Heimo, Ilmi Salminen ja Greta Westerling, kohti Helsinkiä. Joukkueen tunnollisena huoltajana toimi Eino Soinamo.

Tulevat Suomen mestarit Loimaalla v. 1936. Keskellä joukkueen huoltaja Jussi Varhento.

*Haukat — TPV loppuottelussa Suomen mestaruudesta Kaisaniemessä v. 1945
Ottelun tuomarina Tahvo Lehtonen,*

Vuosina 1939 ja 1940 uusivat reippaat Haukattaret joukkueilla, joihin kuuluivat -39, Suoma Kutila, Liisa Tiusanen, Henny Sund, Helga Vento, Ann-Mari Sundström. Armi Heimo, Ilmi Salminen, Irma Virtanen, Greta ja Martha Westerling ja -40, Liisa Tiusanen, Henny Sund, Helga Vento, Ann-Mari Sundström, Armi Heimo, Irma Virtanen, Helmi Nätkin, Senni Haukiala ja Greta ja Martha Westerling, Suomen mestaruutensa, piirtäen Haukkojen nimen lähtemättömästi Suomen kunniakkaaseen urheiluhistoriaan.

Vuonna 1941 keskeytyi Haukkojen kilpailutoiminta neljäksi vuodeksi. Mutta välittömästi sodan jälkeen, keväällä 1945, aloitettiin taas. Sodan olivat kuitenkin iskeneet vaikeasti täytettäviä aukkoja niin hyvin seurajohtoon, kuin pelaaviin joukkueisiin. Poissa olivat m.m. seurajohtaja Eino Soinamo ja valtakunnan mestarit Leo Saarinen, E. Airanne ja Olavi Pekkarinen. Vuosikokouksessa 6. 4. -45 kaavailtiin ne piirustukset, joiden puitteissa toimintaa jatkettaisiin.

Lyhyen, mutta sitä ankaramman valmistuksen jälkeen, aloitettiin karsinnat pääsystä miesten mestaruus-sarjaan. Karsintoihin osallistuivat Haukkojen lisäksi Toijalan Pallo-Veikot, Tampereen Pyrintö, Riihimäen Pallonlyöjät ja Pallo-Toverit. Karsintojen perusteella Toijala ja Haukat kelpuutettiin sarjaan, joka solmitun yhteistoimintasopimuksen pohjalla pelattiin yhdessä TUL:n kanssa. Mestaruus-sarja käsitti seuraavat neljä TUL:n joukkuetta: Työväen Mailapojat (TMP), Kuusankosken Puhti (KuPu), Turun Toverit (TuTo) ja Lappeenrannan Työväen Urheilijat (LTU) sekä yhdeksän PPL:n joukkuetta: Helsingin Pallonlyöjät (HPL), Haminan Palloilijat (HP), Hukat, Kuusankosken Veto (KV), Toijalan Pallo-Veikot, (TPV), Vimpelin Veto (VV), Loimaan Palloilijat (LP), Myllykosken Kilpa-veljet (MyKv) ja Haukat.

Mestaruus-sarjasta, joka alkoi keskellä helteisintä heinäkuuta muodostui kunnia-kain, mihin Haukkojen miesedustusjoukkue koskaan on pystynyt. Ensimmäisenä

vastustajana oli HPL, josta selviydettiin helposti tuloksella 13-1. Jatkossa voitettiin HP Haminassa 6-4 KuPu Hesperiaassa 5-3 ja TuTo Hesperiaassa 10-0. Hukkien kanssa pelattiin Hesperiaassa tasan 0-0 ja TMP.-n kanssa Haapaniemen kentällä 1-1 Hesperiaassa voitettiin jälleen LTU 8-0 ja KV 1-0. Toijalassa TPV, jolle Haukat jo karsinnoissa hävisivät, voitti tuloksella 10-2. Kolme viimeistä ottelua päättyi taas Haukkojen voittoon, VV Vimpelissä 11-8 LP Hesperiaassa 11-6 ja MyKv Myllykoskella 8-5. Sarjasta, jonka kahdestatoista ottelusta 9 voitettiin, 2 pelattiin tasan ja 1 hävitettiin, kertyi pisteitä 20 ja juoksuja 76-38 Haukkojen hyväksi.

Koska TPV oli saavuttanut saman pistemäärän, määräsi Pesäpalloliiton Yhteistointavaliokunta (PeVa) loppuottelun suoritettavaksi Helsingissä Kaisaniemen kentällä 15. 10. -45. Syyskolean sään vallitessa käytiin kova ja katkera kamppailu mestaruudesta. Ottelussa, joka oli kauttaaltaan äärettömän tasaväkinen, osoitti TPV olevansa vahvempi joukkue, voittaen kolmannenkin yhteenoton saman peli-kauden aikana Tuloksella 5-2 tuli TPV:sta Suomen mestari ja Haukat pääsivät "hopealle". Kentän parhaana yleispelaajana palkittiin Haukkojen mainio polttaja Esa Mantere. Hopeamitalijoukkue ulkokenntäjärjestyksessä:

	I Varhento	I. Neuman	R. Launonen
V. Jäderholm		Esa Mantere	T- Sivunen
B. Antin		S. Saressalo	E. Katainen

Haukattaret neljännen kerran Suomen mestareina v. 1946

Reippaat Haukattaret tuottivat jälleen vuonna 1946 iloa seuralleen, pelaamalla itsensä, neljännen kerran peräkkäin Suomen mestareiksi. Ankaran välinpulan vuoksi ei vuonna 1945 järjestetty naisille mestaruussarjaa. Monien, jännittävien alkuottelujen jälkeen, selviytyivät Varkauden Urheilijat ja Haukat loppuotteluun, joka pelattiin kummankin paikkakunnalta. Ensimmäinen ottelu pelattiin Varkaudessa VU:n voit-

taessa niukasti tuloksella 11-9. Helsingissä pelattu ottelu päättyi Haukattarien vakuuttavaan voittoon tuloksella 9-2. Mestarijoukkueessa pelasivat Anna-Liisa Merikanto, Liisa Tiisanen, Helga Vento, Irma Virtanen, Senni Haukiala, Vappu Vuorentaus, Kirsti Partanen, Elli Keränen, Sirkka Vartiainen ja Greta Westerling.

Miesten edustusjoukkue on vuodesta 1947 pelannut Suomen sarjassa, jonne se vuonna 1946 koetun takaiskun jälkeen putosi. Esa Mantere ja Sakari Saressalo ovat toimiensa vuoksi siirtyneet toisille paikkakunnille. Samasta syystä oli Birger Antin koko vuoden 1947 ja kevätkauden 1948 estynyt edustamasta Haukkoja. Syntyneet aukot on täydennetty reservijoukkueesta ja menestys on ollut hyvä. Vuoden 1947 Helsingin piirin A-sarjan mestaruus ja Suomen-sarjan länsilohkon toinen tila, samalla pistemäärällä, mutta jonkun kymmenyksen huonommalla juoksusuhteella, kuin voittaja PT, puhuu selvästi puolestaan. Saman syksyiset mestaruus-sarjakarsinnat Imatralla, n.k. "kakkos-markkinat". Haukat voittivat puhtaalla pelillä, mutta viikkoa myöhemmin tuli matkaväsyneelle joukkueelle Seinäjoella niukka tappio.

Lupaavan kevätkierroksen jälkeen vuoden 1948 Suomen sarjassa, joutui joukkue syyskierroksen aikana, osaksi 'kesälomien ja osaksi loukkaantumisien takia, menettämään kalliit sarjapisteen kolmessa ottelussa. Joukkue sijoittui kolmanneksi, voittaan kuitenkin sarjassa lohkon voittajan, Tampereen Pyrinnön ja toiseksi tulleet Hukat. Kaikkiaan on sarjapeleistä vuosien mittaan tullut Haukkojen osalle 25 mestaruutta, joista Haukattaret ovat kantaneet yhteiseen pesään 19.

Kolmannelle vuosikymmenelle nyt lähdeittäessä, on Haukoilla tarjottavana reservistä nouseville, uusille sarjapelaajille, kahden edellisen vuosikymmenen aikana hankitut kalliit opit ja kokemukset.

Sarjakiilpailujen lisäksi ovat Haukat suorittaneet lukuisan määrän pokaali- ja ystävyysotteluita. Vaatehimo Tajloro'n lahjoittamasta "Haukka" maljasta oteltiin vuosina 1930-1935 Suomen Valkoisen Kaartin pesäpallojoukkuetta vastaan. Maljan säännöissä määrättiin siitä pelattavaksi viiden vuoden aikana viisi ottelua vuodessa. Vuosikiinnityksen sai se joukkue, joka oli voittanut useimmat saman vuoden aikana pelatut ottelut. Vuonna 1933 olivat vuosikiinnitykset tasan 2-2. Seuraavana vuonna ei maljasta oteltu ja vuonna 1935 sai SVK kolmannen kiinnityksen maljaan, voittaen sen omakseen.

Nykyinen miesten pesäpalloedustusjoukkue.

„Birkku“ Antin Idän joukkueessa v. 1947

Pesäpalloliiton ja Helsingin piirin joukkueisiin ovat Haukat monasti luovuttaneet pelaajiaan. Mainittakoon vain Itä-Länsi ottelut: 1943 Vilho Jäderholm, 1945 Esa Mantere, 1946 Sakari Saressalo ja 1947 Birger Antin sekä varamiehinä 1947 Vilho Jäderholm ja 1948 Ismail Neuman. Kaupunkiotteeluihin Tampere-Helsinki ja Lahti-Helsinki ovat vuosina 1946-1948 Ismail Neuman, Vilho Jäderholm, Reino Launonen ja Edvin Katainen osallistuneet.

Poikajoukkue Kaisaniemessä v. 1933

Oman reservin kasvattamisen tarpeellisuus, on Haukoissa aina oivallettu. 30 vuonna 1953 perustettiin ensimmäinen poika-osasto, jota johti Olavi Pekkarinen ja joka otteli tuimat ottelunsa miesten tapaan. Sotavuosina keskeytyksissä ollut poikatoiminta aloitettiin uudelleen 1947 keväällä. Vireästi toimivaa poika-osastoa johtaa seuran nykyinen puheenjohtaja ja on sen vahvuus tällä hetkellä 48 poikaa. Valitettavasti ei SVUL:n Helsingin piiri ole sodan jälkeen järjestänyt c-junioireille omaa pesäpallisarjaa, jonka vuoksi kilpailutoiminta, on muutamaa haasteottelua HPL:ää ja HNMKY:tä vastaan lukuunottamatta, rajoittunut oman osaston keskuuteen. Suomen Käsi­palloliiton Helsingin piirin c-juniorisarjaan osasto sen sijaan parhaillaan osallistuu kahdella joukkueella. Ensimmäinen tyttöosasto perustettiin vasta vuonna 1948 keväällä ja on siinäkin jo nyt 30 tyttöä. Osaston johtajana toimii tehtävänsä koulutettu nuorisajohtaja Pirkko Talpio, joka lyhyessä ajassa näyttää saavuttaneen "untuvikkojensa" jakamattoman suosion. Osastoissa suoritettu uhrautuva ja määrätietoinen työ lupaa tulevaisuudessa kauniin sadon.

„Haukanpoikia" ja

„untuvikkoja"

joiden tehtävänä aikanaan on Haukkojen perinteiden vaaliminen.

*Käsipallojoukkue
1948. Äär. vas.
joukkueen opet-
taja Eino Ojanen
ja oikealla sen
johtaja Pertti Ko-
ponen.*

Pesäpallolu ei kuitenkaan anna kehon kaipaamaa liikuntaa ympäri vuoden, jonka vuoksi Haukat päättivät ruveta joko kori- tai käsipalloilemaan talvikuukausien aikana. Esa Mantereen jälkeen Haukkojen miesten edustusjoukkueen polttajaksi noussut Eino Ojanen, joka on maan eturivin käsipalloilijoita, lupasi ryhtyä opettajaksi ja ohjaajaksi käsipallopelissä. Tarjous otettiin kiitollisuudella vastaan ja syys-kuussa 1947 liittyivät Haukat Suomen Käsipalloliittoon. Harjoitukset pantiin heti käyntiin Stadionin voimistelusalissa. Käsipalloilun kilpailutoimintaa rajoitti ja rajoittaa edelleenkin, sopivien hallien puute Helsingissä. Haukoilla olikin tilaisuus kaikessa rauhassa opetella pelin aakkoset ja syöttöpeliharjoitukset kuntoutumisvoimisteluineen osoittivatkin täysin vastanneen niille asetetut vaatimukset.

Syyskuusta 1948 siirrettiin miesten ja naisten käsipalloharjoitukset kansakoululle Töölönkatu 55. Poika- ja tyttöosastot saivat omat viikkotuntinsa Kallion Yhteiskoululla. Miesten harjoituksia johtaa, Eino Ojasen ohjeita ja neuvoja tarkoin seuraten, Pertti Koponen, joka on pannut kaiken intonsa ja tarmonsä liikkeelle Haukkojen nousevan käsipalloilun puolesta. Täsmällisesti kuin paraskin kello, soi pilli tunnin alkaessa, kutsuen uskollisen osanottajaryhmän verryttelyjuoksuun, jota seuraa ripeä ja kaikkia jäseniä norjistava voimistelu. Tekniset syöttö- ja laukaisuharjoitukset kerrataan yhä uudelleen, välillä sääntöpykäläi puntaroiden. Tunnin päättää kestävyyttä kysyvä - ja antava - syöttöpeli-harjoitus, jossa "paidalliset ja paidattomat" iskevät yhteen käsipalloilun harrastajille niin ominaisen välittömässä, korkeatkin urheilullisen hengen vaatimukset täyttävässä leikissä, jonka pohjalla kuitenkin on aimo annos kovutusta ja totuutta.

Kilpailumielessäkin on jo päästy kosketuksiin toisten käsipalloseurojen kanssa. Teekkarien opintotauon aikana joulukuussa 1948 ja tämän vuoden tammikuussa onnistuttiin vuokraamaan muutama tunti Teekkarilan Tennissuojista. Vastustajiksi on kutsuttu sekä Eiran Kisa-Veikot että Karhun-Pojat, joilta on suoritetuissa otteluissa ammennettu oppia ja kilpailukokemusta. Ensimmäiset murskaavat tappiot eivät Haukkoja lamaannuttaneet, vaan on niitä seuraavissa otteluissa päästy huomattavasti tasaväkisempiin lopputuloksiin.

Naisten joukkue, jota ohjaa, sekä käsi- että pesäpalloilijana tunnettu, rouva Sigrid Larme, on jo päässyt kilpailutoiminnassa virallisiin otteluihin käsiksi. Suomen Käsi- palloliiton Helsingin piirin onnistui vuokrata Ruotsalaisen Lyseon voimistelusalin naisten ja juniorien piiri-mestaruussarjoja varten. Naisten sarjassa, joka alkoi joulukuun puoli-välissä 1948, ennättivät Haukattaret ennen tämän kirjoituksen painoon menoa, suorittaa kaksi ottelua, jotka he hyvän kuntonsa ja pettämättömän kestävyytensä ansiosta voittivat, KIF:n hennolta vaikuttava joukkue hävisi tuloksella 3-15 ja HIF:n tuloksella 3-7. C-juniorien sarja alkaa tammikuun loppupuolella. Haukkoja edustaa tässä sarjassa kaksi c-juniorijoukkuetta.

Tulevaisuus tuleekin näyttämään mihin saavutuksiin, vielä nyt käsipalloilun lapsenkengissään tepastelevat Haukat, aikanaan pystyvät. Ulkoilun ohella on hallikäsipalloilu, jo Haukoissakin, osoittautunut verrattomaksi kunnan ja kestävyuden kehittäjäksi.

Kerhotoiminta.

Kerhotoimintaa on Haukoissa harrastettu sen perustamisesta lähtien.

Alkuaikoina kokoonnuttiin ompelu- ja peli-iltoihin jonkun jäsenen kotiin.

Tällaisissa "illoissa" Algot Hirvensuon sisar, Dagny, ompeli Haukko-jen ensimmäisiin vihreisiin pelipaitoihin mustin kirjaimin "Haukat". K. J. Enqvist puolestaan, piirsi Haukkojen rintamerkkiluonnoksen, joka vähän myöhemmin hyväksyttiin viralliseksi jäsenmerkiksi.

Vuodesta 1952 lähtien, jolloin Gretat ja Marthat, Armit ja Killet (Aune Luoti), Helgat ja Henny sekä Oilit ja Liisat liittyivät seuraan, pidettiin säännölliset, jokaviikkoiset kerhoillat syys- ja talvikuukausien aikana, aina sotavuosiin saakka. Ensimmäinen kerhohuoneusto vuokrattiin Aikalan talosta Mikonkatu 8:ssä. Se käsitti huoneen keittokomeroineen. 1935 siirryttiin suurempaan huoneustoon Kluuvinkatu 5:ssä. Pari vuotta myöhemmin hankittiin järjestyksessä kolmas huoneusto Hallituskatu 15:sta. Kerhoilloissa, joihin jäsenet kiittävän lukuisasti osallistuivat, keskusteltiin seuran asioista ja suunniteltiin aina tulevan kesän toimintaa. Sen ohessa harrastettiin mitä moninlaisimpia seuraleikkejä ja pelejä, kuten koronaa, pöytätennistä, pienoiskeilaa ja biljardia. Uusiin pelipaitoihin oli nimen neuloja nyt useampiakin. Näppärät kädet valmistivat pöytäliinoja ja sohvatyynyjä tuleviin arpajaisiin voitoiksi. Toimipa vuonna 1955 näytelmäkerhokin, joka saman vuoden joulujuhlissa toi parrasvaloon hauskan ja harmittoman seuranäytelmän. Uskollinen "bismarck" seurue oli myös tuttu näky omassa nurkassaan. Kahvi-, virvoitusjuoma- ja leivonnais-tarjoilusta huolehtivat työt vuorollaan.

Näissä kerhoilloissa iti ja kasvoi se Haukkoja koossapitävä henki, jonka ansiosta seurassa vieläkin on suuri osa, alkuaikoina liittyneitä, uskollisia jäseniä.

Kerhoiltojen keväällä päätyttyä jatkettiin yhdessäolaa retkien ja viikonloppumatkojen muodossa. Tuurholma oli siihen aikaan suosittu viikonloppupaikka. Siellä oli kaiken lisäksi suhteellisen hyvä kenttäkin, joten aika kului rattoisasti syömisen, uimisen ja lempiharrastuksen, pesäpalloilun merkeissä.

Sota, ja sen mukanaan tuomat rajoitukset, keskeytti tämänkin hedelmällisen toimintamuodon pitkiksi ajoiksi. Vasta vuoden 1948 syyskaudesta lähtien on kerhoiltoja uudelleen ruvettu pitämään, tosin vain kerran kuukaudessa ja nekin kokeilumielessä. Hyvin järjestettyinä - illasta ovat vastanneet kutakin kertaa varten erikseen valitut

"emäntä" ja "isäntä" - ne ovatkin osoittautuneet myönteisiksi tilaisuuksiksi seuran sisäisen toiminnan ja hengen elvyttämiseksi ennen sotaa vallinneelle tasolle.

Eräänlaiseksi kerhotoiminnaksi voisi myös Haukkojen veikkausasia-miestoiminnan lukea. Urheiluseuroja yleensä ja pienseuroja erikoisesti, on toiminnan rahoittamisvaikeudet aina painaneet. Haukatkaan eivät tässä suhteessa poikenneet säännöstä. Kun vuoden 1946 vuosikokouksessa jälleen todettiin, että pitkät kilpailumatkat olivat vieneet "budjetin" miinuspuolelle, ehdottivat Pentti Rautala ja Aulis Ruusuvaara erityisen toimikunnan perustamista Haukkojen toiminnan rahoituksen järjestämiseksi. Ehdotus hyväksyttiin ja edellä mainituille annettiin asia hoidettavaksi. Toimikunta, johon kolmanneksi jäseneksi valittiin seuran silloinen puheenjohtaja. Aulis Makkonen, päätti ryhtyä jatkamaan vuonna 1940 aloitettua, mutta sodan uudelleen syttyessä keskeytynyttä, veikkausasiameistöimintää. OY Veikkaustoimiston hyväksytyä seuran asiamiehekseen N:o UH .199, voitiinkin ripeästi organisoidun ala-asiamiesverkoston välityksellä vastaanottaa ensimmäiset kupongit keskiviikkona 17. 4. -46. Ennakoarvioinnin mukaan oli laskettu päästävän noin 4.000:- viikkovaihtoon, mutta jo ensimmäinen tilitys osoitti päästyn 6.180:-markan vaihtoon. Kuukautta myöhemmin ylitettiin 10.000:- ja saman vuoden lokakuussa 15.000:- markan viikkovaihdot. 14. 11. -46 merkittiin sen vuoden viikkovaihtoennätys 20.050:- markkaa. Koska asiamies saa palkkiona 10 % veikkausmaksuista, todettiin seuraavassa vuosikokouksessa Haukkojen nyt omaavan sellaisen "Sammon", jonka turvin tulevaa toimintaa voitiin suunnitella.

Ensimmäisinä viikkoina otettiin veikkauskupongit vastaan vuorotellen kummankin alkuunpanijan kotona. Toiminnan kasvaessa tarvittiin ennen pitkää lisää henkilökuntaa ja vakinainen tilityspaikka. Vapaaehtoista työvoimaa tähän paljon aikaa ja työtä vaativaan toimintaan onkin Haukkojen piirissä aina ollut saatavana. Kun lisäksi pirteä Haukatar Pirkko Talpio syyskuussa 1946 luovutti Mechelininkatu 25 A 20:ssä olevan yksionsä keskiviikkoillan toimistoksi ilman korvausta, olikin asia järjestyksessä. Ala-asiamiesverkoston laajentamisen ja jatkuvan propagandan avulla, onkin viime aikoina päästy ilahduttaviin tuloksiin.

Tähän elintärkeään työskentelyyn, jonka pohjalla Haukkojen toimintaa kahden viimeksi kuluneen vuoden aikana huomattavasti on voitu laajentaa, ovat edellä mainittujen lisäksi Helge Tauriola, Leo Saroma, Olavi Virtanen, Voitto Tanner, Reino Launonen ja Eino Wass toimineet tarmokkaina hankkijoina sekä Aune Katainen, Irma Virtanen, Greta Westerling ja Henny Sund tilityksien hoitajina. Ja näiden kaikkien lisäksi vielä lukuisa joukko seuran jäseniä kantavat uskollisesti viikosta viikkoon kortensa yhteiseen kekkoon.

"Tilinpäätös".

Tutustuttuaan Katajanokan Haukkojen kahden vuosikymmenen aikana kerääntyneeseen arkistoon, jonka yhtenä osana ovat vuosikertomukset pöytäkirjoiheen ja jonka pohjalla tämä suppea katsaus on tehty, toteaa mielihyvin, että tässä kotitekoisessa, suurilla kangaspuilla kudotussa pellavapakassa, on eräänä loimilankana selvästi erottuva viher-musta lanka. Haukkojen fyysillisten ja henkisten ominaisuuksien kehittäminen. Tämän langan lähimpinä naapureina ovat olleet uskollisuus ja velvollisuuden tunto sekä peräänantamaton sisu ja "älä hellitä" henki. Ajan Kutojatar on

vuosien varrella kirjaillut kankaan kuvioin, joiden värisävyt herkästi sointuvat viher-
mustaan lankaan naapureineen.

Kannustakoon Haukkojen piirissä tehty työ tulevia polvia yhä uusiin ja suurempiin
ponnistuksiin viher-mustaan lankaan liittyvän kudonnan jatkumiseen.

A. R.

OTTEITA * * *

Haukkojen sanakirjasta

Aate: o.s. Heimo. Haukkojen edustaja Amsterdamissa.

Alle: Ensimmäinen polttajamme ja hyvä sellainen.

Ami: Uskollisesti kentän laidalla, satoi tai paistoi.

Antin: senior, Birger, itä-länsi-pelaaja, varavahtihirnu plus koppari.

Käynyt Ruotsissa ja Englannissa pelaamassa, ei kun oppimassa osuustoimintaa.

Hymyilee "leukavasti", muutenkin mukava mies.

Antin: junior, Henry, alias Hoppa, edellisen veli. Kehittynyt parissa vuodessa kelpo pallistiksi. Innokas Haukka.

Armi: Aaten "päämies".

Asa: Epun parempi puolisko. Tekee kaikki sihteerin työt ilman nimitystä.

Aukko: Reikä vihollisen ulkokentässä. Pallon voi sijoittaa vaikka k.o. aukkoon.

Aulis: Haukkojen puheenjohtajan etunimi sitten vuodesta 1955. (Ruusuvaara-Makkonen).

Dicke: Johtokunnan jäsen. Huvitoimikunnan puheenjohtaja. T:mi "Asian-ajotoimisto, Dickamn & Poika".

Erkko: Nuorta polvea. Tuleva johtokunnan jäsenkö?

Fakiiri: Mies, jolla on kyky pysyä näkymättömissä. (Leinonen-Marttinen).

Greta: Westerling. Suomen mestari ja innokas monivuotinen jäsenemme.

Helga: Haukkojen monivuotinen uurastaja ja polttajakuuluisuus. Monikertainen Suomen mestari. Reilu tyttö plus toveri.

Hemmi: Kaikkihan "Mimmin" tuntee.

Henny: Ollut naisjoukkueemme tukipylväitä monet herran vuodet. Huti: Erikoislyönti, jota olisi pyrittävä välttämään (ainakin ajolähdössä).

Hutunkeitto: soppa, jossa on 18 kokkia.

Haukkahenki: "älä - hellitä", joka 20:n vuoden ajan on kannustanut

Haukkoja eteenpäin Ja ylöspäin.

Isma miellytyksensä „kärpistä“
pyydystämässä.

Irma: o.s. Riihimäki nyk. Virtanen. Naisjoukkueemme tuki monen vuoden takaa. Monikertainen Suomen mestari. Löysi kohtalonsa Haukoista.

Isma: Haukkojen syöttäjä. Intohimo; Kärpäskokoelma.

Jaakko: "=2 Jaskaa" Kuvaelma Varosta ja Teeriojasta. Molemmat kovia seuran kannattajia.

Jedari: Hopeamitalijoukkueen kapteeni. Nopeutta. Nopeutta.

Jyrki: Haukkojen teräsmies ja edustuspelaaja. Ikioma lääkärimme, jolta saa hyviä neuvoja ilmaiseksi.

Jäske: Pentillä on näköjään oma treenari.

Kanerva Antti: Ensimmäinen lukkarimme. Kuului aikansa parhaimpiin.

Katainen: "Eppu". Haukkojen varavahtikuuluisuus ja hirmulyöjä. Heittonsa varavahdin paikalta tulevat ensin laakana 50 metriä ja sitten vasta alkavat nousta. Reilu kaveri.

Kike; Naisjoukkueemme tunnettu pelaaja sekä pesä- että käsipallossa.

Osaa matkia havaajikitaraa nenällään.

Koskinen Sulo: Erikoisala: Huvitoimikunta. Euroopan hiljaisin mies. Kille: Naisedustusjoukkueemme monivuotinen polttaja. Kentän kovaääninen.

Kumuri: "Erikoislyönti", josta voi tarkemmin 'kysyä "Epulta". Me sanoisimme sen

merkitsevän: "Nurkasta sisään ja kulmasta ulos." Launonen: Reino, senior. Haukkojen monivuotinen sihteeri ja edustuspelaaja. Leppoisa naapuri. Pidettiin varmana vanhapoikana, mutta - meni - kun - meni.

Launonen: Yrjö, junior. Ei pelaa puhumalla, vaan taidolla... Lehtonen: Pentti, hiljainen, mutta sisukas, katsoo "Eteenpäin Elämää".

Mantere: Esa. Itä-länsipelaaja Haminassa v. 1945 3-pesällä. Moni-vuotinen edustusjoukkueen polttaja. Suomen pp.mestaruuskilpailujen loppuottelun v. 1945 paras mies.

Esa Mantere vastaanottaa „Jussinsa” Tahvo Lehtoselta 15. 10. 45.

Naisten reservijoukkue, joka 1948 voitti H.gin piirin B-sarjan pp. mestaruuden

Matti Aulis: Make papinkirjan mukaan.

Merikanto: Anna-Liisa. Suomen mestari. Kansainvälinen kilpailijatar.

Pesä-käsi-yleisurheilu.

Ojanen: Eino. Miesten harjoitusohjaaja. Käy käsipalloilemassa ulkomailla.

Pellit kii; Ei pinnaakaan lahjaks.

Pirkko: Tuntee myös nimen Talpio. Touhukas veikkaustoimiston pitäjä ja tyttöosaston ohjaaja. On "ylösotettu" keskiviikkoisin. Pumpuli: o.s. Villanen, nykyään Varhento. Pieni, mutta pippuri. Silti jo vanha tekijä. Hyppii joskus räpylän päällä tasajalkaa, s.t.s. pehmittää toppausta.

Raikku: Kuulu lyöjänä ja heittäjänä. Harrasti paikalla juoksua. Rautala: Pentti. Hyvä mies, muuta ei voi sanoa. On kuulen ma joskus pelannutkin — joo.

Rolig Käyttää nimimerkkiä "Nuori Toivo".

Ruusuvaara: Kts. myös Aulis. Haukkojen tuki ja turva. Käyttää mielilauseetta: "Kaikki tämä Haukkojen edest."

Saarinen: Reino. Lekan manttelinperijä Haukoissa. Pelaa aina, kun tarvitaan. Istuu sitkeästi johtokunnassa.

Saressalo: Saku. Ansiokas edustus pelaajamme. Siirtynyt vetureineen Haminaan.

Saroma: Boisa. Moniottelija. Tulee, jos on tullakseen.

Tauriola: Hege. Aina aktiivi 1+1+1. Selitys: joukkue, pesä- ja veikkausasiames.

Tikli: Oikea nimi Sigrid Larme. Naisjoukkueemme ohjaaja monessa sortissa.

Wassi: Juniorina pelannut. Siirtyi aikaisin "pitkärintaisten joukkoon".

Toiminut pelivälineitten hankkijana.

Virtanen: Olavi. Syntynyt sihteeriksi. Vahinko vain, että keksittiin vasta pari vuotta sitten. Hankkii halvalla orkesterin. Musiikkintuntija.

Mikä on

SKATAN KAVERIT r.y.

- Kotiseutuyhdistys Skatan Kaverit r.y. perustettiin v. 1945.
- Yhdistyksen tarkoituksena on olla yhdysiteenä Katajanokan kaupungin-osassa lapsuusvuotensa viettäneiden miesten kesken ja toimia jäsentensä henkiseksi, siveelliseksi ja mahdollisuuksiensa mukaan, taloudelliseksi hyväksi, harjoittaa ja edistää kotiseutututkimusta sekä vaalia Helsingin ja erikoisesti Katajanokan perinteitä.
- Yhdistys on täysin epäpoliittinen ja suomen- ja ruotsinkielinen.
- Yhdistyksen jäseneksi voi tulla jokainen johtokunnan hyväksymä mieshenkilö joka on viettänyt lapsuusvuotensa Katajanokalla tai edelleen asuu siellä.
- Jäsenmaksu on 100:- vuodessa.
- Jäseniä on yhdistyksessä nyt 200. Jäseneksiilittymisilmoituksia otetaan vastaan kerhoiltoina joka arki torstai klo 19—22 Kata OY:ssä Kruunuvuorenk 7.

Tervetuloa tähän oma»n yhdistykseenne!

Skatan Kaverit r.y.

Muistojen Skatta

(Sävel: Vielä nytkin muistan viljapellet laajat)
Sanat. HELGE TAURIOLA.

Vielä nytkin muistan Skatan kolkat laajat,
muistan banskilagrut, Hiltsun rantsuineen.
Muistan klitsut, takapihat, porttubromskit,
jossa ilmahoitoa me skulattiin.

Siellä lapsuusajan liffasti mä vietin,
vaikka veget, gosiskset ne jaagasi.
Musta-Maija lempot kiireet usein järkkas,
en nyt heille enää kannan kaunaani.

Siellä Skatan snadi polvi hiljaa varttui,
pesistä ja futista me brassattiin.
Mestaruuksia kun ilman piikkareita
pitkin kartsoja me silloin luudattiin.

Vaikka jengit Valkan, Fladdan, kylään tormäs,
kukaan keklua ei silloin tarvinnut.
Ruista nyrkeissä kun oli - kova huuto,
snadit kikat vain ja kundit goisas jo.

Moni sitten hiljaa flyttas Skatalt' poies,
toiset lääkäriksi luki - tuomariks.
Joku tiensä "Kakolaankin" ehkä suuntas.
moni damppaa vielä deegiksellä kai.

Moni Skatan kundeista on nyt jo vainaa,
goisaa hiljaa, hiljaa poski mullassa.
Vielä kaljuansa moni kundi kampaan,
ja mä itse venttaan hiljaa vuoroain.

Pesäpallotovereille pääkaupungissa

Helsingin pesäpallo ei suinkaan kaikkina aikoina ole "vetänyt" yleisöä kentälle siinä määrin kuin olisi toivottu. Tähän ovat vaikuttaneet moninaiset syyt. Ensinnäkin suuren pääkaupunkimme kanssaihmisillä on paljon muita harrastuksia, paljon muuta "parempaa" katseltavaa ja toiseksi sanomalehdistöltämme ei - ikävä kyllä - ole saatu sitä tuiki tarpeellista tukea, mikä yleisön kentälle saamiseksi olisi ollut välttämätöntä. Pesäpallon harrastajajoukko ei Helsingissä ole suuri, mutta sitä uskollisempi ja sitkeämpi. Tämä joukko on huolimatta vuosien mittaan ilmenneistä lukuisista vaikeuksista, - joista eivät vähiten ole kiusanneet taloudelliset murheet, - heittänyt, kopannut ja lyönyt palloa sekä pyrkinyt aina esittämään todella hyvää pesäpalloilua.

HPL:lle ja PT:lle:

Haukkojen nyt pitäessä juhlaa 20-vuotisen olemassaolonsa kunniaksi, muistuvat mieleen ne lukuisat kamppailut ja yhteiset neuvon-pidot, joita vanhempien veljiemme, Helsingin Pallonlyöjien ja Pallo Toverien kanssa, on ollut. Monet meistä ovat lisäksi aloittaneet Teidän joukossanne, jatkaakseen opinsaaneena harrastustaan viher-musta paidassa. Kaikki yhteenotot "vanhemman veljen" kanssa ovat olleet mielenkiintoisia ja rakentavia, ja on ne aina viety onnelliseen loppuun Meidän on ollut helppo uurastaa Teidän rinnallanne, sillä kun olemme tarvinneet tukea, on sitä myöskin rohkaisevasti annettu, - henki on ollut hyvä.

Nilla Mikkola:

Haukan känsäinen koura tarttuu tänään vankkaan kouraasi ja puristaa sitä hartaasti ja pitkään. Helsingin pesäpallo on Sinulle vuosien aherruksistasi paljosta kiitollinen. Sinä olet ollut se tukipylväs, joka ei koskaan ole horjahdellut, - olet aina uskonut asiamme voittoon. Tiedämme, ettet hellitä vielä moniin vuosiin. Siispä tuohon käteen "Nilla"!

Hyvät pesäpallotoverit!

Kansallispelillämme on pääkaupungissa kunniakkaita perinteitä, joita on vaalittava huolellisesti ja uskolla. Meillä on velvoituksia, joista jälkipolvi on tehtävä tietoiseksi, jotta harrastuksemme saisi aseman, mikä sille oikeutetusti kaikkialla kuuluu.

M. A. M.

REILU POLIISI !

Katajanokalla, siinä missä nyt on Kesko Oy:n upea liiketalo, oli silloin - yli 20 vuotta sitten - meidän "notkeitten" pelikenttä, jossa lyötiin ja potkittiin palloa.

Eipä ollut hurraamista kentässä. Kalteva oli monen suuntaan. Junat kulkivat toista laitaa ja raitiovaunut toista. Olipahan vain sellainen oikotie Kruununvuorenkadulle.

Tällä, n.k. "Planskilla", kun palloa lyötiin, niin oli siinä Pietilän Ellin jos muidenkin ikkunat suuressa vaarassa. Tosin poliisit yrittivät parhaansa mukaan ylläpitää järjestystä ja olivat joka hetki hätyyttämässä kentältä pois, sillä pelaaminen oli ankarasti kielletty.

Poliiseista varsinkin eräs - muuten nimeltään Arvi Pihlajamäki - (nytemmin jo vainaja) oli oikea "maanvaiva". Hän pani pojat kyllä lähtemään. Kenttä tyhjjeni kuin taikaiskusta, kun hän vain ilmaantui.

Eräänkin kerran pelin juuri ollessa täydessä käynnissä - oli ajolähtö - ja allekirjoittanut oli lyömässä, tuli AP hyvää vauhtia ja huusi jo kaukaa: "Täällä ei pelata palloa. Moniako kertaa teille täytyy siitä muistuttaa, vai onko pakko viedä koko sakki "kamaariin!?" Siitä huolimatta peli jatkui ja minä löin. Se oli paha. AP karnasi käsivarteeni ja huusi: "Etkö usko!" - "Kyllä minä uskon, mutta kun oli vielä yksi lyönti jäljellä", vastasin minä hiukan ääni vavisten. AP, joka pohjimmaltaan oli hyvä mies ja lisäksi itsekin urheilija, heltyi ja lähti kävelemään. Mennessään sanoa tokaisi vain: "Voittehan jatkaa peliänne, kunhan ensin pääsen tuon kulman taakse.

H T

*Katajanokan poikia 20-luvun alussa.
Äärimm. vas. Hemmi Kainulainen, hä-
nen edessään kuvanveistäjä Sakari Toh-
ka, oikealla edessä Hege Tauriola.*

Vanhemmat ja kasvattajat!

Tukekaa työtämme, jonka tarkoi-
tuksena on vetää sekä pojat että
tytöt urheilun ja reippailun pariin,
pois kaduilta ja kujilta.

Liittykää seuramme kannattaviksi
jäseniksi.

Katajanokan Haukat r.y.